



TURISTES  
per  
CASUALITAT

—I ara on anem? —La Maisie va allisar el plànol de la ciutat sobre l'ampit del pont.

El soroll del riu l'obligava a parlar en veu alta, gairebé cridant.

—Som aquí —va dir amb seguretat, assenyalant amb l'índex la línia blava que indicava el riu— i, si volem veure l'església de la Santa Creu, hem d'anar aquí. —El seu dit recorregué una distància curta del mapa—. Però preferiria acabar aquí. I féu lliscar el dit fins a una gran taca verda.

—Bona idea —va aprovar l'àvia Pen—, però els nostres peus no ens hi portaran. Són

aquests turons. —I va fixar la vista als tossals blavosos que emmarcaven el paisatge—. Demà podríem llogar un cotxe. Però, per què aquest canvi de programa?

—Estic una mica cansada, àvia —va dir la Maisie amb sinceritat.

—I ara! Tu ets una nena i estàs cansada, i jo, que no és que sigui vella, però bé... —va dir l'àvia Pen, que va bellugar el cap fent un gest d'allò més graciós—, caminaria hores i hores.

—Jo també, si és per això —va dir la Maisie—. És la gent qui em cansa —va afegir, i va assenyalar la cua de persones que s'amuntegava sota els tres arcs del pont Vell. Es movien lentament, com eixams de robots a càmera lenta—. Tants cops de colze, tants peus amb els quals es pot ensopegar. És massa. No es pot veure res, sempre cal fer cua, fer el mateix que els altres o ficar-se per algun buit. És tan esgotador, que acabes oblidant el motiu pel qual ets aquí.

—Quin és? —va preguntar l'àvia.

—La bellesa. —La Maisie va sospirar. Una setmana a Florència: un regal preciós, d'aquests que tant li

agradaven, els regals «sense cap raó concreta» que l'àvia Pen feia sempre inesperadament, sense vincular-los a ocasions determinades, bones notes, vacances o aniversaris.

Però no s'imaginava que es trobaria amb una multitud de turistes. Cada visita significava una llarga espera, un munt de cops de colze, una lluita cos a cos. Realment se sentia confosa i atordida, i li feia l'efecte que el seu cap no havia enregistrat res de tot el que havia vist. O potser ho havia vist, però no ho havia sabut mirar. I no li quedava ni la possibilitat de compensar-ho amb les fotografies.



L'àvia Pen li deia des de petita: «Si t'agrada una cosa, observa-la i endu-te-la a casa dins la memòria. La càmera fotogràfica no pot substituir els teus ulls». Només faltava que comencés a disparar sense parar, amb el nas enganxat a l'objectiu, com feien alguns visitants vinguts de molt lluny: baixaven dels autobusos, clic, clic, clic

a la dreta, clic, clic, clic a l'esquerra, foto de grup final i adéu, passi-ho bé, cap a una nova destinació per malbaratar-la a la mateixa velocitat. No, ella i l'àvia Pen no eren turistes. Eren viatgeres solitàries. Era tan bonic, estar tot sol.

Com si li hagués llegit el pensament, l'àvia la va mirar i li va dir:

—No es pot ser egoista amb la bellesa, Maisie. Tothom té el mateix dret que nosaltres a passejar, mirar, gaudir, oi?

—Sí, però no cal que ho fem tots alhora.

—És que la ciutat és petita i hi ha molta gent. Vénen d'arreu del món per admirar aquesta meravella, per veure amb els seus propis ulls la ciutat on tants segles enrere va néixer una nova manera de fer art, el cor del Renaixement. Potser disposen de pocs dies, de poques hores. Intenten fer tot el que poden.

La Maisie va romandre en silenci. Sabia quan la seva àvia tenia raó i no hi havia motiu per replicar-la.

«És cert: la bellesa no és propietat de ningú», va pensar. «Però si encara que fos per un moment es pogués

veure la ciutat una mica més buida. Tal com devia ser abans que inventessin els turistes. En el temps de Miquel Àngel. O d'aquell altre geni, aquell que sabia fer de tot, des de màquines fins a música i estàtues...».

Va bufar per apartar-se el serrell del front i es va gratar el canell. La corretja del rellotge la molestava. Massa tibant, potser. Devia ser culpa de la calor, de la gent, de tot plegat, però se sentia extenuada, com un drap, com un paper rebregat. Com aquell precisament, aquell que voleiava cap a ella. El va seguir amb la mirada i, quan l'aire el va acostar, va allargar la mà per agafar-lo.

—Què fas, Maisie? És un paper brut. Deixa'l —va dir l'àvia Pen automàticament. Era una àvia especial, però en segons quines coses podia ser molt normal.

—L'he agafat per llençar-lo... Però mira que bonic, àvia —va dir la Maisie, allisant el full abans de mostrar-l'hi. S'hi veia la foto d'un quadre: una taula parada sota dos arcs i un grup d'homes asseguts.

—El Sant Sopar d'Ognissanti —va llegir l'àvia Pen—. Està apartat, a l'altra banda respecte del centre.





Potser no és tan ple com tota la resta. Vols que hi anem?

—Ara mateix —va dir la Maisie.

La idea de deixar enrere tot aquell caos la va revitalitzar immediatament. Va doblregar el plànol —n’hi havia un de molt senzill dibuixat en el fullet— i va seguir l’àvia, que ja caminava per l’estreta vorera del pont amb l’expressió de qui sap on va. Al cap d’uns deu minuts, es va aturar davant un petit portal.

—Hem arribat —va dir amb un somriure.

Hi van entrar. Després del sol del carrer, la penombra del petit claustre traspuava frescor i fosc. Un jove frare

estava inclinat davant un arbust, ocupat a tallar unes flors pansides.

—Però quines roses tan boniques. Li he de preguntar com es diuen. —L'àvia Pen es dirigí cap al parterre verd envoltat de columnes—. Entra-hi i descansa una mica. De seguida em reuneixo amb tu —va dir a la seva néta, assenyalant una porteta a la cantonada.

La Maisie va fer el que l'àvia li va dir i es va trobar davant de la pintura al fresc del fullet. Era de Ghirlandaió. Li ho havia dit la seva àvia mentre caminaven, i hi havia afegit alguna altra informació més sobre la data i la vida del pintor. Però més important que saber aquestes dades era mirar. I la Maisie va mirar.

Va tornar a gratar-se el canell, que li picava, sense apartar la vista de les estovalles amb el seu brodat elegant, dels ocells gairebé autèntics que semblaven precipitar-se sobre els caps dels apòstols i del delicat ram de flors que hi havia en un gerro.

—És bonic, oi? Transmet un sentiment de pau. Contemples tots els detalls i t'oblides del que passarà. Gairebé sembla un sopar entre amics.



La Maisie va fer un bot i es va girar: al seu costat hi havia un noi prim, amb els cabells llargs fins a les espatlles. Els seus ulls intensos l'observaven com si li volguessin llegir el pensament. Anava vestit de manera curiosa, amb una mena de leotards de color verd fosc ficats dins unes botes amples de cuir i amb una camisa sense botons lligada amb un cordó. Semblava ben bé un joglar. O un jove cavaller sense cavall, ni escut ni armes.

La Maisie va apuntar un somriure i es va corregir; semblava ben bé el que era: un noi d'una altra època.

Va passar el dit per l'esfera del rellotge d'or, una mena de carícia lleu, i amb prou feines



el va sentir vibrar. Era un rellotge estrany per a una nena. Un rellotge valuós, però aparentment aturat. Si la Maisie l'hagués mirat en aquell moment, hauria vist com les busques tornaven a la vida i començaven a girar al revés amb un moviment regular. Però no feia falta: sabia que estava funcionant. Era un objecte prodigiós i rar, un regal que havia passat de mà en mà a la seva família, de l'avi a l'àvia i, després, a ella, i que tornava a funcionar només de tant en tant, quan la Maisie realment ho volia; llavors li regalava la resposta a les seves preguntes sota la forma d'una ocasió extraordinària: un viatge cap enrere en el temps. La nena va enviar una salutació mental a la seva àvia, que s'havia quedat en el futur, allà al claustre, amb el frare jardiner: estava convençuda que no la veuria en una bona estona.